

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Marie Turkové a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **V. H.**, zast. Mgr. Romanem Seidlerem, advokátem se sídlem Plzeň, Na Jíkalce 13, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, ze dne 31. 7. 2006, č. j. 14 Az 84/2005 - 24,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 26. 4. 2005, č.j. OAM-7516/VL-06-C09-2001. Rozhodnutím správního orgánu nebyl stěžovateli k jeho žádosti udělen azyl podle ust. § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Současně žalovaný rozhodl, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ust. § 91 zákona o azylu. Krajský soud se ztotožnil se závěrem správního orgánu, že žalobcovy problémy s bývalým nadřízeným nelze hodnotit jako pronásledování ve smyslu ust. § 12 zákona o azylu, azylově relevantním důvodem není ani obtížná ekonomická situace žalobce v zemi původu. Soud neshledal pochybení v neudělení azylu za účelem sloučení rodiny žalobci; při posouzení důvodů udělení humanitárního azylu žalovaný nevybočil z mezí a hledisek stanovených zákonem. Informace o situaci v zemi původu žalovaný správně vyhodnotil tak, že žalobce nenáleží k osobám ohroženým skutečnostmi, které zakládají překážky vycestování ve smyslu ust. § 91 zákona o azylu. Soud proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), jako nedůvodnou zamítl.

Kasační stížností napadl stěžovatel rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem z důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Uvedl, že problémy, které mu činil bývalý nadřízený kvůli jeho politickým postojům, znemožnily stěžovateli podnikání na Ukrajině.

Ekonomické potíže řešil odjezdem do České republiky. Stěžovatel má za to, že je ze strany bývalého nadřízeného pronásledován za uplatňování svých politických práv a splňuje tak podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Dále namítal, že krajský soud řádně neposoudil, zda situace stěžovatele neodůvodňuje udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Současně stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval otázkou, zda jsou v daném případě splněny podmínky řízení, tj. zda je kasační stížnost přípustná. Dále Nejvyšší správní soud zkoumal, zda je podaná kasační stížnost přijatelná ve smyslu ust. § 104a s. ř. s., tedy zda svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Po posouzení těchto otázek dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podaná kasační stížnost je zčásti nepřijatelná, ve zbytku pak nepřijatelná.

Zatímco v žalobě se stěžovatel dovolával nesprávného posouzení podmínek pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu a chybné aplikace ust. § 91 zákona o azylu, v kasační stížnosti nadto uváděl, že splňuje podmínky stanovené v ust. § 14 tohoto zákona. Lze tedy konstatovat, že se kasační stížnost v tomto rozsahu opírá o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl ve smyslu ust. § 104 odst. 4 s. ř. s., a je z tohoto důvodu nepřijatelná.

V otázce přijatelnosti kasační stížnosti (pokud jde o tvrzení nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení splnění podmínek pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu) pak Nejvyšší správní soud vycházel ze svého precedentního usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatel spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů. Otázkou problémů se soukromými osobami a irelevancí ekonomických problémů jako důvodu pro udělení azylu se Nejvyšší správní soud dostatečně zabýval např. v rozsudku ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 - 65, www.nssoud.cz; příp. v rozsudku ze dne 30. 10. 2006, č. j. 4 Azs 13/2006 - 91, www.nssoud.cz. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že podmínky přijatelnosti v daném případě nejsou splněny a kasační stížnost žalobce dle ust. § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl. Vzhledem k tomu, že podle ust. § 32

odst. 5 zák. č. 325/1999 Sb., ve znění zák. č. 350/2005 Sb., podání kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věcech azylu má odkladný účinek, nerozhodoval již Nejvyšší správní soud o žádosti stěžovatele o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti ve smyslu ust. § 107 s. ř. s.

Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 28. února 2007

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

